

Júlia

Donna Alward

Életre szóló utazás

Sandra Marton

Titkos záradék

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Donna Alward, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022
A Júlia 755. eredeti címe: *Summer Escape with the Tycoon*
(Harlequin, Mills & Boon Romance)
Magyarra fordította: Bakay Dóra

© Sandra Marton, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2022
A Júlia 756. eredeti címe: *The Spanish Prince's Virgin Bride*
(Harlequin, Mills & Boon Presents)
Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)
Magyarra fordította: Kis Z. Margit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 755. számában, 2022
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-518-3

• Kép: Shutterstock

HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Donna Alward

Életre szóló utazás

1. FEJEZET

A legutolsó hely, ahol Molly Quinn ma este lenni akart, az a *Merchant Seafarer Resort* volt – ráadásul szűk koktélruhában, magas sarkú cipőben, amelyben tíz centiméterrel magasabbnak tűnt, viszont minden lábujján hólyagok lettek.

A kocsikulcsot a bőséges borralalóval együtt a parkolóőrnel hagyta, és vett még egy mély lélegzetet, mielőtt belépett a légkondicionált előcsarnokba.

Egy eskü alatt tett nyilatkozat miatt, amelyet hitelesítenie kellett, a munkanapja már reggel hétkor kezdődött. A fárasztó nap után átöltözött az irodában estére, és átverekedte magát a forgalmon, hogy időben odaérjen a nantucketi üdülőhelyre. Holnap délelőtt tíz órakor lesz az első bírósági tárgyalása, így az éjszaka közepén vissza kell mennie a városba.

Miért teszem ezt magammal?

Mollynak el kellett ismernie, hogy ez a hely viszont varázslatos. A tenger felé lejtő domboldallal és a fehér homokos strandjával a *Seafarer* egyfajta nantucketi nevezetesség volt: éppolyan lenyűgöző, mint amilyen időtlen, régóta a gazdagság és a luxus példaképe.

Mégis, Molly sokkal szívesebben ült volna mezítláb az erkélyén egy pohár rozéval, mint hogy túsarkúban mutogassa magát egy exkluzív eseményen, bármennyire is divatos a szeméretlenül drága dizájnercipője.

– Molly! Megcsináltad!

Ryan O’Neill tűnt fel hirtelen a semmiből, Armaniba öltözve, és olyan tartással, mintha övé lenne az üdülőhely. Magas, jóképű férfi volt, feltűnő kék szemével és gesztenyebarna hajának vöröses árnyalatával mindenhol magára vonta a figyelmet, ahol csak megjelent. Különösen az utóbbi időben, miután elvált egy színésznőcskétől, aki a szenzáció miatt most híresebb volt, mint valaha.

Ryannek volt pénze ebben a házasságban, és Molly mint a válóperes ügyvédje gondoskodott róla, hogy minél többet megtarthasson belőle.

Különben is, kedvelte őt, s végül barátságot kötöttek. Bár Ryan jelenleg lelki problémákkal küszködött, máskülönben kedves, vicces fickó volt. Mollynak nem volt szíve visszautasítani, amikor a férfi megkérte, hogy kísérje el egy vacsorával egybekötött jótékonysági árverésre. Ki akar egyedül menni ilyesmire? Ráadásul az asztalnál ülő vendégek páratlan száma is kínos lenne – különösen, ha valaki az egyik főszponzor.

– Ryan! – Mosolyogva nyújtotta felé a kezét, mire a férfi átölelte, magához húzta, és mindkét arcát megpuszilta.

– Köszönöm, hogy eljöttél. Nincs is annál rosszabb, mint egyedül végigülni egy ilyen estét – mondta a lánynak, és a szemét forgatta.

Molly felnevetett, és érezte, hogy a feszültsége elillan.

– Elnézést a késésért.

– Ó, a színjáték még csak most kezdődik. Szerezzek egy pohár bort?

– De csak egyet, ma este még vissza kell mennem a városba.

– Igaz, elfelejtettem – motyogta Ryan, és magától értetődően átkarolta a lány derekát. – A szállodában alvás nem a te stílusod. Szeretsz szabályokat alkotni, ugye? És ragaszkodsz is hozzájuk?

– Mindig. – Molly ügyesen kibújt a túlzottan bizalmas ölelésből, és sugárzó mosollyal kárpótolta vendéglátóját. – Amiért egyáltalán elfogadtam ezt a meghívást, hogy már nem vagy az ügyfelem, így én sem szegyek meg semmilyen szabályt.

Ryan színpadias sóhajjal és csillogó szemmel rákacsintott.

– Még nem...

Molly elmosolyodott.

– Szép próbálkozás, de akkor sem maradok itt.

Ha tényleg elhitte volna, hogy a férfi közeledése több mint könnyed flörtölés, akkor ma este nem is lenne itt. De Ryan közel sem volt olyan laza a válással kapcsolatban, mint amilyennek tettette magát, és egy kis változatosság neki magának is jót tenne, gondolta Molly.

Ryan viszonzta a mosolyt, és az előcsarnokból a bálterembe vezette Mollyt, ahol a vacsora és az árverés zajlott az új rehabilitációs központ javára. Ez volt a második ok, amiért a lány nem tudott nemet mondani: Ryan bátyja huszonkét éves kora óta rehabilitációs programokban vett részt. Ráadásul a válás fő oka az volt, hogy Ryan felesége nagy mennyiségű fájdalomcsillapítót és stimulánsokat fogyasztott. Csúnya jelenetekre került sor férj és feleség között, és Molly komolyan elgondolkodott azon, vajon a nagylelkű honorárium kárpótolja-e a sok stresszért, ami őt is érte.

De szerencsére ez már a múlté.

A hatalmas bálterem a pazar kristálycsillárjaival lenyűgözően festett. Az asztalok elefántcsont- és aranszínben pompáztak, a virágdíszek egzotikus illattal töltötték meg a termet. A meghívott vendégek fele már jelen volt, hosszú szárú, kecses pezsgőspoharakkal a kezükben álldogáltak és beszélgettek. A háttérben halk zene szólt.

Egy pincér hűtött fehérbort szolgáltatott Mollynak, Ryan pedig whiskyt kért.

Molly mély lélegzetet vett. Pontosan ez hiányzott neki: jó étel, egy hűsítő ital és egy jóképű pasi... Mindez tökéletesen alkalmas arra, hogy elterelje a figyelmét a fárasztó mindennapokról. Igaz, szívesebben lenne otthon a kényelmes házi ruhájában, mint hogy szűk cipőben és fűzős ruhában feszengjen, amely az anyja szerint tíz kilóval többnek mutatja, és nem állt jól neki.

Egy nap majd elégeti ezeket a kínzóeszközöket, és nem törődik mások véleményével.

Egy ideig Ryan és ő elvegyült a többi vendég között, majd a jó ügy érdekében tartott árverés menetét mutatták be kijelzők és promóciós videók segítségével. A nyeremények kivétel nélkül vonzó utazások voltak.

Mollynak elállt a lélegzete a felsorolt ajánlatoktól.

A meghirdetett *Életre szóló utazások* például afrikai szafarira hívtak, vagy egy virágzó levendulamező közepén álló provence-i kastélyba, és az élményhez hozzátartozott a velencei gondolatúra és egy toscanai borászat meglátogatása is. Costa Rica-i esőerdő és nepáli hegymászás is szerepelt az ajánlatok között.

Néhány útra már lelkesen licitáltak, és miközben Molly egy korty fehérborral frissítette fel magát, azon tűnődött, milyen lenne, ha valóban eljutna egy ilyen helyre.

Mindegyik úti cél alkalmas lenne arra, hogy a bakancslistája élére kerüljön.

A kívánságlista, hogy mit szeretnél feltétlenül látni és megtapasztalni az életben, amíg még van rá esélyed... Gondolj például Ryan bátyjára is, akinek talán soha nem lesz rá lehetősége.

Molly egy pillanatra megállt, és a saját problémáira gondolt, amelyek valójában csak buta apróságok voltak. Nagyszerű karriert futott be, és nem voltak anyagi gondjai. Mégsem érezte magát boldognak. De talán változás áll a küszöbön... Az utóbbi időben egyre inkább az az érzése támadt, hogy hiba volt családjogra szakosodnia – megterhelő munka volt, különösen lelkileg. Az egyetlen gond az, hogy fogalma sem volt, mitől lenne boldogabb.

Ryan élénken beszélgetett valakivel, Molly pedig egy videót nézett, amelyen delfinek úsztak a habzó hullámokban. A kép ezután kajakosok egy csoportjára váltott. Molly hatalmas mamutfenyőket látott a háttérben, majd hirtelen szőlőültetvények jelentek meg egy luxushotelszoba ablakában, ahonnan kilátás nyílt az óceánra. A lélegzetelállító benyomások után a cím alatt ez állt: *Outdoor Adventures, Vancouver Island, Kanada.*

Kanada talán nem a világ legegzetikusabb helye, de Mollynak kedves emlékei voltak az országról a montreali és torontói konferenciák kapcsán. Közelebb lépett az asztalhoz, és az egyik fényes prospektusért nyúlt. Olyan kaland lehetne ez, amely számos élményt ígért.

– Van valami, ami tetszik neked? – Ryan hangja zökkentette ki a lányt az álmodozásból.

– Lehetséges.

A férfi kivette a brosúrát a kezéből, és tanulmányozni kezdte.

– Kajakozás? Túra az esőerdőn keresztül? – Vicces grimasza egyértelműen elárulta, mit gondol

minderről. – Ez nem vall rád, Molly.

Honnan tudhatná Ryan O’Neill, hogy mi az, ami igazán feldobja őt? Persze jól kijöttek egymással. A férfi kellemes ügyfél volt, és lezajlott köztük néhány izgalmas és szórakoztató beszélgetés.

De Ryan nem ismeri őt. Nem igazán. Vagy mégis?

Lehet, hogy tényleg olyan unalmas vagyok, mint amilyennek ő lát?

Molly gombócot érzett a torkában. Egész életében előre kitalált terveket követett; soha nem szökött meg semmi elől, és nem volt egyetlen hibás lépése sem. Gyakorlatilag nem hibázott, de nem is kockáztatott soha. Ha meg is bánt valamit, az nem olyasmi volt, ami megtörtént, hanem csak olyan, amit nem tett meg.

– Mi illene hozzám? – kérdezte kihívóan.

Ryan ivott egy kortyot a whiskyből, és vállat vont.

– Nem tudom. Munka, azt mondanám. Tulajdonképpen mindig be van kapcsolva a mobilod, és amikor nincs, akkor is olyasmit csinálsz, ami a munkádhoz kötődik.

– Mint például ma este? – vágott vissza a lány, és figyelte, ahogy a férfi szemében elhalványul a csillogás.

– Nem ügyvédként hívtalak el, hanem barátként.

– Bocsánat. – Molly felsóhajtott. – Nem akartam goromba lenni.

Végül is nem Ryan volt az, aki felbosszantotta.

De nyilvánvalóan érzékeny pontra tapintott, valószínűleg azért, mert túlhajszolt volt.

Molly Quinn mindig pontosan azt tette, amit elvártak tőle. A bátyja halála után rá hárult a feladat, hogy a család szeme fénye legyen, és ő vállalta a kihívást: gimnáziumi osztályelső volt, teljes ösztöndíjat kapott az alapképzésre az egyetemen, és diplomát szerzett a Harvard jogi karán. Mindezt azért, hogy a szülei büszkék legyenek rá.

A diploma megszerzése után, ahogy az várható volt, csatlakozott a családi vállalkozáshoz. Huszonkilenc évesen már a *Quinn, Colton & Quinn* teljes jogú partnere volt. A Colton névnek csak tradicionális jelentősége volt, mivel apja üzlettársa két évvel ezelőtt nyugdíjba vonult.

Még harmincéves sem volt, de már többtucatnyi házasságot felbontott anélkül, hogy ő maga valaha is házas lett volna.

Valójában távol álltak tőle a kapcsolatok. Egyszerűen túl keményen dolgozott ahhoz, hogy függjön valakitől. Molly többet akart... sokkal többet.

Nem mintha szánalmas életet élt volna. Szép, csendes, védett, no és persze néha magányos és unalmas élete volt.

– Tervezed, hogy ajánlatot teszel? – érdeklődött Ryan.

Molly lerázta magáról a borús gondolatokat.

– Nem igazán, bár... – tétovázott – talán mégis.

– Nos, miért nem ezzel kezdted? Legalább másoknak is kedvet csinálsz. Minél magasabb az ajánlat, annál jobb a rehabilitációs központnak.

Ez volt az az érv, amit Molly is méltányolt.

Mi a fene! – gondolta, miközben még egyszer megnézte az egyik ajánlatot, és végül valamivel kevesebbet ajánlott, mint amennyit az utazás ért.

Harminc perccel később már a vacsoránál ültek.

Ryan neves érsebész volt, és az asztalánál szakorvos kollégái és a házastársaik kaptak helyet. Molly mosolygott, és válaszgatott, ahogy illik, de a beszélgetés nagy részét elengedte a füle mellett, mivel a gondolatai folyton a Vancouver-szigeti kalandtúrára terelődtek.

Milyen lehet legalább egyszer valami örülséget csinálni?

Molly soha nem volt különösebben sportos, és soha nem volt hajlamos az impulzív cselekedetekre. Ami nem feltétlenül jelenti azt, hogy nem is képes rá, igaz?

Az ételek fantasztikusak voltak, a tenger gyümölcsei frissek, a zöldségek pedig helyiek. A zene is kellemesen halk volt, a beszélgetés pedig szellemes és kellemes. Molly mégis egyre jobban unatkozott.

Amikor az összes tényért és tálat elhordták, megbánta, hogy nem evett desszertet. Öntudatlanul

is az anyjára hallgatott, aki már régóta mondogatta neki, hogy kerülje az édességeket, mert nem tartozik azok közé a szerencsések közé, akikre nem szaladnak fel a kilók.

Miért kell állandóan szidnom magam? Ettől még nem leszek jobb ember.

De épp ez a dolog lényege! – döbrent rá hirtelen. Az előírt tervek szabályainak szigorú betartása nem vezet sehová. Nem tudja, hogy ki is ő valójában – most csak egy jó ügyvéd. Szinte elállt a lélegzete ettől a felismeréstől, aztán összeszorította a száját, és ösztönösen előreszegezte az állát. Talán el kell hagynia a komfortzónáját, hogy megtudja, ki is valójában Molly Quinn, és hová tart.

Elmormolt egy bocsánatkérést, és visszatért az árverési ajánlatokhoz. Az *Outdoor Adventures* asztalánál megállt, és ellenőrizte az aktuális helyzetet. Még két licit volt az övén kívül, és a családottsága még őt magát is megdöbentette.

A fenébe is! – gondolta dacosan, és a tollért nyúlt.

Sietve odafirkantott egy újabb ajánlatot. Most már tényleg húzós volt az ár.

Végre lehetősége lenne kitörni a jól szervezett életéből, és Molly élni akart ezzel a lehetőséggel. Egy kihívásokkal teli környezetváltás minden bizonnyal segíthet neki a tisztánlátásban.

Az este folyamán újra és újra visszatért az utazási iroda asztalához, és növelte a licitet. Egy ponton elgondolkodott rajta, nem megy-e túl messzire, és összerezsent a gondolattól, hogy talán tényleg megnyeri a licitet, ami kész csapást jelentene a megtakarítási számlájára nézve. Aztán ismeretlen versenytársa újabb ajánlatot tett – és neki megint túl kellett licitálnia.

Végül már csak tíz perc maradt a licitálásra.

Egy harmincas éveit közepén járó férfi felvonta a szemöldökét, amikor elolvasta Molly utolsó bejegyzését, majd a tollért nyúlt, és valamit firkált a listára. A lány nem hagyta magát, azonnal emelt a téten, és kétezeret hozzácsapott az ismeretlen licitjéhez. A szíve hevesen kalapált, amikor visszatért Ryanhöz. Az utolsó licit most már az út becsült értékének kétszerese lehetett.

Molly idegesen bámult az órára.

A titokzatos ismeretlennel találkozott a tekintetük, és a férfi ismét felvonta a szemöldökét. Átkozottul vonzó volt sűrű, sötét hajával és mélybarna szemével, amely melegséget árasztott, amikor mosolygott. Amikor megtette az újabb licitjét, lenyűgöző fehér fogsorát villantotta a lányra. Pimasz kihívás, amelyre Molly csak hűvös mosollyal válaszolt, ami azt üzentte: *nem bánom.*

Még hat perc...

Mr. X odasétált az asztalhoz. A lány ajánlatát látva mosoly játszott az ajkán. Újra írt valamit, aztán hátralepett és távozott.

Molly már alig várta, hogy megtudja, milyen magasan van a licit. De már túlságosan messzire ment ahhoz, hogy tovább emelje a tétet. Ezért lazán megvonta a vállát, és Ryanhöz meg Kit Merchanthöz fordult, az est kezdeményezőjéhez, aki későn érkezett, és most valami vitorlásanekdotával szórakoztatta az asztaltársait.

Amikor már csak harminc másodperc volt hátra, Molly odasétált az asztalhoz, és nagy levegőt vett, amikor meglátta a végösszeget. Száz dollárral túllicitálta. Utána megfordult, és látta, hogy a vetélytársa nyugtalanul felemelkedik a helyéről.

– A licitálásnak vége – jelentette be a műsorvezető ebben a szent pillanatban. – Több ajánlatot már nem fogadunk el.

Én nyertem!

2. FEJEZET

Eric Chambault mély lélegzetet vett, és kilépett a szállodai liftből. Akaratlanul is sóhajtott egyet.

Először a kimerítő kora reggeli megbeszélés, majd rohanás a repülőtérre, hogy elérje a gépet. A repülésnek köszönhetően telefonzaj nélkül élvezhette a Montrealtól Victoriáig tartó néhány órás utat. De miután leszállt, szüntelenül jelzett a mobilja. Eric ezért utasította a titkárnőjét, hogy a következő tíz napban minden telefonhívást irányítson át, és maga intézze őket, mivel ő nem lesz elérhető.

Ezután olyasmit tett, amire nyolc éve nem volt példa: kikapcsolta a mobiltelefonját, és remélte, hogy a tudat nem fogja megőrizni. Harmincnégy éves volt, és az orvosa figyelmeztette a túl sok stressz miatt. Azt tanácsolta neki, hogy vegyen ki egy kis szabadságot.

Csak feküdni valahol a tengerparton kész kínszenvedés lett volna a számára. Ezért megfogadta egy barátja tanácsát, és valami kalandtúrán gondolkodott. Joe valamivel több mint egy éve járt Dél-Amerikában, és még mindig erről áradozott.

Eric eredetileg kétszemélyes nyaralást tervezett, de aztán megkapta a válási papírokat, és a páros utazásról már természetesen szó sem lehetett.

Nyolc hónapnyi jogi huzavona, sok idegeskedés, álmatlan éjszakák és tetemes összegű bánatpénz... Olyan egyezséget kellett kötnie, amelyet csak fogcsikorgatva írt alá: valamivel több mint harmincmillió, egy összegben kifizetve. Az egyetlen biztató pont az volt, hogy a jövőben nem kell minden hónapban kicsengetnie a tartásdíjat.

De Murielle megkapta a pénzét, és már csak a rossz szájíz maradt utána.

Eric lehúzta a kulcskártyát a szállodai szoba ajtajánál, és a zöld lámpa kigyulladt. A kilincsgomb elfordításával kinyílt az ajtó, és ő belépett, maga után húzva nehéz bőröndjét. Persze rábízhatta volna egy londinerre, de most nem akart látni senkit.

Le akart zuhanyozni és szundítani egyet a ma esti vacsora előtt, amelytől már előre rettegett. De talán az alvás majd kisimítja a görcsös izmait és a túlhajszolt idegeit.

Hirtelen meghatározhatatlan zajra figyelt fel. Folyik a víz a fürdőben?

Eric körülnézett, és megdöbbenve fedezett fel egy Louis Vuitton bőröndöt. Mi a fene...?

Van valaki a szobájában? A tekintete elsötétült, ahogy a fürdőszoba felé indult, és felrántotta az ajtót.

Éles kiáltás harsant, ami arra készítette, hogy azonnal újra becsapja. De csak azután, hogy észrevette a hosszú lábat, a dús, fürdőhabbal borított mellet és a sötét hajzuhatag alól villogó kék szempárt.

Kábultan rázta meg a fejét. Alig tudta felfogni, amit látott.

Megköszöri a torkát.

– Khm... elárulná, mit csinál a szobámban? – kérdezte a csukott ajtón keresztül.

Rövid csobbanás után a válasz éles volt, mint egy borotvapenge.

– Maga van az én szobámban, és követelem, hogy azonnal távozzon!

Eric felsóhajtott, és megmasszírozta az orra tövét, ahol két apró ránc jelent meg.

– Most néztem meg újra, és biztosíthatom, hogy ez az én szobám. De megvárom, amíg felöltözik, aztán mindent tisztázunk, és a szálloda vezetősége azonnal megmutatja önnek a saját szobáját.

Ami valószínűleg kisebb és kevésbé kényelmes, mint az általa lefoglalt lakosztály a kingsize ágygal, a kényelmes ülősarokkal és a kikötőre néző hihetetlen kilátással.

A kádból kifolyó víz hangját hallva Eric hátralépett az ajtótól. Újra megmasszírozta a homlokát, az ablakhoz lépett, és kifelé bámult.

Hihetetlen! Csak egy-két órát akart háborítatlanul pihenni a túrát megelőző vacsora előtt. Túl nagy kérés ez egy állítólag első osztályú szolgáltatást nyújtó luxusszállodában? Hogyan történhetett ilyen abszurd keveredés?

A fürdőszobából hangos és ingerült dübörgés hallatszott. Úgy tűnik, nem ő volt az egyetlen, akit frusztrált a helyzet. Aztán az ajtó kinyílt.

Eric megfordult... és ledermedt.

A nő dühös volt, ehhez nem férhetett kétség. Kék szeme, melyet sötét, sűrű szempilla keretezett, csak úgy villogott, és úgy tűnt, mintha duzzogna az imádni való ajkával. Micsoda abszurdum!

Egy XL-es szállodai fürdőköpenybe burkolózott, de Eric látta a formás lábát.

Nagy nehezen nyelt egyet.

– Javaslom, fogja a bőröndjét, és vonuljon le a recepcióra – sziszegte a feldúlt szépség.

Eric igyekezett tekintélyt parancsolóan mosolyogni.

– Azt hiszem, együtt kellene lemennünk, hogy ezt elrendezzük. Megvárom, amíg felöltözik.

– Inkább nem.

– A törvény a jogos birtokos oldalán áll – szögezte le a férfi arrogánsan. – Úgyhogy maradok.

– A hálószoba közepén álló nagy méretű bútordarabra mutatott. – Ez az én ágyam, ahol épp szundikálni készültem, amiből nem engedek.

Most diadalmas mosoly játszott a nő telt ajkán.

– Jobb, ha nem idéz semmilyen törvényt a jelenlétemben, mert csak veszíthet velem. Ugyanis történetesen ügyvéd vagyok.

Eric összerázkódott, és a lány kipirult arcát tanulmányozta. Volt benne valami nyugtalanítóan ismerős, csak nem tudta hova tenni. A hölgy most felháborodottan csípőre tette a kezét, amitől a fürdőköpenye elől kissé szétnyílt.

A férfi megpróbálta nem bámulni, de ez a nő átkozottul vonzó volt. Hol láthatta már korábban?

– Csak egy rosszabb dolgot tudok elképzelni egy illetéktelen behatolónál, mégpedig egy ügyvédet.

Tudta, hogy igazságtalan ilyesmit mondania, de a válás mély nyomokat hagyott benne. Az ügyvédek alattomos trükkjei, amelyekkel egy vagyont akartak kicsikarni belőle, még mindig rosszul érintették.

– Hát jó... – Molly az íróasztalon álló telefonhoz vonult, a kagylóért nyúlt, majd nem sokkal később letette. – Most felöltözöm. Pár percen belül itt lesz valaki, aki elrendezi ezt a bosszantó ügyet. Kérem, nyissa ki az ajtót...

Anélkül, hogy akár csak egy pillantást is vetett volna Ericre, kivett valamit az egyik szekrényből, egy pillanattal később kihúzott egy fiókot, és eltűnt a fürdőszobában.

Eric döbbenetesen meredt a csukott ajtóra. Ha nem lett volna ennyire bosszús és felháborodott, azonnal felvette volna a nőt a vállalatához. Pontosán ilyen munkaerőre lett volna szüksége.

Egy röpke emlékkép villant át az agyán, de rögtön el is tűnt.

Kopogtak, és Eric kinyitotta az ajtót. Ezzel egy időben Molly teljesen felöltözve lépett ki a fürdőszobából.

– Jó napot, Miss Quinn! Mr. Chambault, elnézést a kellemetlenségért. Paul vagyok, az igazgatóhelyettes, és szörnyen sajnáljuk a kavarodást. Attól tartok, hibát követtünk el a bejelentkezésnél, és emiatt ön kapta meg Miss Quinn kulcskártyáját.

„Miss Quinn” arca szó szerint felragyogott a diadaltól. Eric egy pillanatig habozott, nehogy kimondja, ami a nyelvére kíváncszott.

– Hibák mindig előfordulhatnak. Most pedig kérem, kísérm a szobámba.

Paul aggódó mosolya sajnálkozó grimasszá változott.

– Attól tartok, még nem áll készen a beköltözésre. De nem tart tovább egy óránál. Addig is elhelyezhetem a bőröndjét, és megkínálhatom egy itallal a lobbiban? Ígérem, hogy a vacsora előtt lesz ideje felfrissíteni magát a szobájában.

– Vacsora? – visszhangozta a Miss Quinnként megszólított állítólagos ügyvédnő felhúzott szemöldökkel. – Ugye nem azt akarja mondani, hogy ön is csatlakozik a kalandtúrához?

Te jó ég! Kizárt, hogy a következő tíz napot egy csoportban töltsék! Hirtelen több mint csábítóan tűnt Eric számára a strandon leterített egy szál törölköző.

Aztán találkozott a tekintetük, és meglepődve látta, hogy a szokatlanul kék szempárban zavarba ejtő érzés tükröződik, nem is beszélve a lány kipirult arcáról. Akár a fürdőszobai meleg miatt volt,

akár valami más miatt, nem akarta, hogy a következő tíz napban az első szerencsétlen találkozásuk határozza meg a hangulatot.

– Attól tartok, ezellen nem tehetünk semmit – válaszolta lakonikusan.

Kínos szünet következett, amelyet Paul arra használt fel, hogy Eric bőrröndjét és kézipoggyászát a magával hozott kocsihoz tegye, miközben a szállodai félreértés két érintettje még mindig kínosan nézett farkasszemet egymással.

– Elnézést a kellemetlenségért – mondta Molly, érezhetően barátságosabb hangon, mint egy perccel korábban.

Eric visszaszívta az éles visszavágást, miközben egy pillanatra a lány helyébe képzelte magát. Semmi mást nem tett, mint amit ő tervezett: megpihenni és lezuhanyozni. És eközben a saját szállodai szobájában megijesztette egy idegen férfi.

Persze hogy a nő dühös lett... jogosan. Még ha Eric szobája lett volna, akkor is megértette volna a lány reakcióját.

– Én is sajnálom, hogy magára támadtam – válaszolta. – Általában nem szokásom, de nehéz napom volt.

A nő telt ajka megrándult, majd széles mosolyra húzódott.

Eric előrelépett, mire a lány kezét nyújtott neki.

– Üdvözlöm újra! Molly vagyok Massachusettsből.

– Eric – mondta ő szűkszavúan, és megszorította a nő karcsú ujjait. De a szorítása kemény volt, és ez tetszett neki. Aztán hirtelen lehullott a hályog a szeméről...

A fenébe! Nem ez a nő volt az oka, hogy egyáltalán lefoglalta ezt az utat?

– Maga ugye...?

– Kérem, kövessen, Mr. Chambault – emlékeztette Paul.

A hirtelen felismeréstől zavarodottan Eric elengedte a lány kezét. Miss Quinn... Eszerint Molly Massachusettsből ugyanaz a nő, aki túllicitálta a *Merchant Seafarer Resort*-ban. Annyira vágyott erre az útra, hogy később lefoglalt magának egy helyet.

– Akkor a vacsoránál találkozunk. – Eric kurtán meghajolt, és követte az igazgatóhelyettest.

Talán úgy tehetne, mintha teljesen idegenek lennének egymásnak. Ami igaz is.

Tíz nap... Az elkövetkező tíz napban mindketten az utazócsoport tagjai lesznek. De egy dolgot Eric biztosan tudott: soha többé nem fogja megzavarni a lányt fürdés közben. Az utolsó dolog, amire most szüksége van, egy románc. És Molly Massachusettsből átkozottul vonzó, sőt veszélyesen vonzó nő...

Molly vett egy utolsó, mély lélegzetet, mielőtt belépett az étkezőbe. Egy idegenekkel teli szoba sosem tűnt számára különösebb kihívásnak, és különben is, mindannyian nyaralnak. Itt senki sem gondol a vagyongegosztásra vagy a felügyeleti jogra.

Akkor meg miért vagyok ennyire ideges?

Még egyszer megtörölte nedves tenyerét a vászonnadrágjában, és bevallotta magának, hogy csakis Eric a hibás a lelkiállapotáért. A férfi neve francia volt, és jellegzetes hangján enyhe akcentus érződött. Ha hozzávesszük sűrű sötét haját és csokoládébarna szemét... Csoda, hogy a szíve hirtelen a torkában dobogott, amikor kezét ráztak?

De ez még nem minden. A betolakodóhoz hasonlóan Molly is szundikálni akart vacsora előtt. De amint lehunyta a szemét, eszébe jutott, hol látta már korábban a férfi sötét, kísértő tekintetét.

Ő az a jóképű idegen, akinek az orra elől vitte el ezt az utazást, horribilis adományért cserébe!

Vajon a férfi emlékszik rá?

Molly láthatóan utolsóként lépett be az ebédlőbe, mivel az asztalnál már csak egy hely maradt – természetesen Eric jobb oldalán.

Borzongás futott végig a gerincén, és pillangók hada repkedett a gyomrában. Valószínűleg hozzá kell szoknia, hiszen a következő tíz napot egy csoportban fogják tölteni. Bizonyára jobb lenne kezdeményezni, mint a félénk kiséget játszani.

Nem úgy tűnt, mintha a francia emlékezne rá. Így aztán ő is úgy tehet, mintha még sosem látta

volna.

Az asztal felé indult, mire a férfi felállt, és kihúzta neki az üres széket.

– Igazi úriember – mondta Molly könnyedén. – Nem számítottam rá, hogy helyet foglal nekem. Eric felnézett rá, és Molly úgy érezte, mintha áramütés érte volna. Helyet foglalt, és a szalvétáért nyúlt.

– Mindenki rendelt már?

– Még csak az italoknál tartunk.

Jött egy pincér, mire a lány rendelt egy martinit. Utána felvették az ételrendelésüket. Molly sült kacsacomb és saláta mellett döntött. Miközben Eric is rendelt, a lány azon töprengett, vajon mennyit láthatott belőle a férfi a fürdőszobában. Remélhetőleg a fürdőhab elég volt ahhoz, hogy eltakarja a mellét.

Hirtelen szörnyen forrónak érezte az arcát. Letette a martinit, és a vizespohárért nyúlt.

– Jól van? – kérdezte Eric.

– Minden rendben – biztosította Molly. – És maga hozzájutott a megérdemelt szundikáláshoz?

– Természetesen. De sajnos az én szobámból közel sem olyan pompás a kilátás, mint a magáéból.

– Ó, sajnálattal hallom.

– Az én szobám ráadásul jóval kisebb.

Molly ismét a martinis poharáért nyúlt. Úgy tűnik, ez egy hosszú, fárasztó este lesz.

– Valószínűleg a de luxe szolgáltatáscsomagom miatt. – Bocsánatkérően elmosolyodott. – Ez is szerepelt a bakancslistámon.

– Akkor, gondolom, már régóta vágyott erre az útra.

– N...nem, valójában ez a lista nem is létezik. – Te jó ég! Két mondaton belül ellentmondott önmagának. Korábban még soha nem történt vele ilyesmi. Miért ilyen ideges?

A pincér hozta a salátát, és Molly hálásan felvette a villáját. Az evés legalább eltereli a figyelmét.

Amikor a szeme sarkából látta, hogy Eric tévovázik, rápillantott.

– Mi a baj? – érdeklődött udvariasan.

A férfi megvonta a vállát.

– Csak kicsit összezavarodtam. Ha ez egy bakancslistás utazás, de egyáltalán nincs kívánságlistája...

Molly a legkevésbé sem akart belemenni az indítékaiba vagy a magánélete taglalásába. Így inkább mosolygott.

– Hogy őszinte legyek, a munkamániások közé tartozom, és egyáltalán nincs időm ábrándozásra. Spontán döntöttem úgy, hogy egy kis szabadidő és kaland jót tenne nekem.

– Munkamániás? És ha jól emlékszem, azt mondta, ügyvéd.

– Igen, családjogi. Apámmal egy praxisban dolgozom.

– Ó...

Mollynak az volt az érzése, mintha a másodperc töredéke alatt több fokot esett volna a hőmérséklet a helyiségben. Meglepetésére Eric elfordult tőle, és a bal oldali szomszédjával kezdett beszélgetni.

Talán az első benyomása mégis helyes volt: ez a férfi goromba és arrogáns. Egy sznob, aki csak átmenetileg engedett fel egy kicsit.

Molly kiitta a martinis poharát, figyelmét a salátára fordította, és beszélgetésbe elegyedett a többi asztaltársával, többek között egy albertai házaspárral, akik az előző útjukon Spanyolországban jártak az El Caminón. Könnyedén és nyitottan viselkedtek, és szívesen nevettek a saját anekdotáikon.

A kacska is ízletes volt, és a martini után egy pohár bor segített neki elfelejteni az iménti bosszúságát.

Amikor a desszertet felszolgálták, Molly elfogyasztotta az engedélyezett mennyiségű édességet. Megfogadta magának, hogy legfeljebb három falatot eszik a mogyorós, tejszínes tortaszeletből, és iszik hozzá egy eszpresszót.

Ez az Eric mégsem szimpatikus neki. Úgy látszik, tévedett, amikor megítélte a férfit, mivel mostanra nyoma sem maradt annak a sártnak és humornak, amit korábban látni vélt benne.

Ehelyett nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy az este folyamán Eric végig figyel és bírálja. Úgy tűnt, még a kávé is helytelenítette.

– Nem fogok álmatlanul forgolódni tőle, ha netán ettől fél – magyarázta kissé ingerülten.

– Nem szóltam semmit.

– Nem is kellett. Nézze, Eric, nem tudom, mit tettem vagy mondtam, ami ellenem fordította, de talán a döcögős kezdés után megegyezhetnénk abban, hogy a túra során nem állunk egymás útjába.

– Ez nem személyes ügy. Fárasztó napom volt, de általában nem vagyok hajlamos a felületes előítéletekre. Csak épp egy csúnya váláson vagyok túl, ami egy vagyona került. Úgy látszik, olyan szörnyű férj voltam, hogy a volt nejem minden együtt töltött évért ötmillió bántpénzt kapott. Hat évig voltunk házasok, szóval számolja csak ki.

Molly tudta, hogy a férjéről csak a keserűség beszél. De harmincmillió? Tényleg harmincmillió dollárt fizetett a volt feleségének?

– A maga ügyvédje nem állt a helyzet magaslatán. – Molly még egyet kortyolt az eszpresszóból.

– Gyerekek?

– Hála istennek, nincsenek. Nem mintha bármi bajom lenne a gyerekekkel, épp ellenkezőleg – tette hozzá Eric, amikor látta, hogy a nő megmerevedik. – Csak örülök, hogy nem keveredtünk bele egy másik vitába a felügyeleti jogról.

Molly letette a csészéjét.

– Ezt értékelem.

– Tényleg?

Molly szülei szerencsére együtt maradtak, de a felügyeletijog-viták gyakran kegyetlenül végződtek, és ha valamit nehezen viselt a munkájában, hát ezt nagyon. A gyerekek nem vagyontárgyak. Molly rendszeresen elkeseredett csatákat vívott önmagával: vagy az ügyfelei érdekét tartotta szem előtt, vagy a gyermekek érdekében próbált helyesen cselekedni.

– Azt hiszem, jobb, ha most felmegyek. – Eltolta magától a csészét.

– Nantucket... – mondta most Eric határozott hangon. – Ön túllicitált engem, Miss Quinn.

A lány elsápadt.

– Igen, így van. Nem voltam biztos benne, hogy emlékszik rám, Mr. ...

– Chambault, és nagyon jól emlékszem magára. – A férfi tekintete kemény volt, miközben az italáért nyúlt. – Az utolsó pillanatban győzött le.

– Én mindig a győzelemre játszom, Mr. Chambault.

– Nem minden játék.

– Nem, de a stratégia mindig fontos, ha nyerni akar az ember. Jó éjszakát, Mr. Chambault! – Azzal Molly sarkon fordult, és otthagya a férfit.

A szíve őrülten kalapált. Ez az este nem úgy alakult, ahogyan szeretne volna, de legalább az utolsó szó az övé lett.

3. FEJEZET

Molly az ablaknál állt, gyönyörködött a kilátásban, és élvezettel nyújtózkodott. Már egy ideje világosodott, de ebben a pillanatban a nap felkelt a horizonton, csillogó fényben fürdetve Victoria kikötőjét és a fehér vitorlájú hajókat.

Jól aludt. A vacsora izgalmi ellenére a kényelmes matrac, a puha párnák és a melatonin, amit az időeltolódásra használt, megtette a hatását.

Ma a Cowichan-völgybe mennek, és több borászatot is meglátogatnak. A következő éjszakát ismét luxusban tölthetik, mielőtt nomádabb kalandokra indulnának.

Molly épp a zuhany alá akart állni, amikor jelzett a telefonja. Az apja kereste. Molly ingerülten sóhajtott, mielőtt fogadta volna a hívását. Az apja elutasította az utazási tervét, mert haszontalannak tartotta, és a lány hirtelen ráébredt, hogy egész életében hasonlóan negatív megjegyzéseket hallott a szüleitől.

- Jó reggelt, apa!
- Itt már dél van.
- Tudom.

– Szeretnék tájékoztatni a Morrison–Cleveland-ügyről. Több gyerektartás a teljes felügyeleti jogért cserébe.

Molly elkínzottan lehunyta a szemét.

- Melyik megállapodás előnyösebb a gyermekek számára?
- Nem a gyerekek az ügyfeleink.

A lázadás ismerős érzése összeszorította Molly torkát.

– Nagyon jól tudod, mit gondolok erről. Lehet, hogy a férfi az ügyfelünk, de rengeteg házasságon kívüli viszonya volt, elítélték, és még mindig folyamatban van egy eljárás ellene, mert bizonyítottan kábítószerrel élt. Az anyjkkal stabilabb életet élnek. A legjobb az lenne, ha mindkettőjüket lebeszelnék arról, hogy a gyerekeket használják egymás ellen. Az apánál nem lesz jó helyük a gyerekeknek. Csökkentse a gyermektartást, és tárgyaljunk a láthatási jogról.

- Tudtam, hogy ezt fogod mondani.
- Akkor miért hívtál egyáltalán? Szabadságon vagyok, apa.
- Ó, hogy is felejthettem el, hogy nyaralsz!

Mollynak sosem sikerült megfelelnie az apja elvárásainak. De belefáradt abba, hogy minden alkalommal bocsánatot kelljen kérnie, amikor valami nem az ő tervei szerint alakult. Jacket, a testvérét amúgy sem tudta volna pótolni, és nem ő volt a hibás a haláláért. De vállalta, hogy megvigasztalja a szüleit.

- Nagyon jól boldogulsz nélkülem, apa.
- Nem ez a lényeg, Molly. Cserben hagytad az ügyfeleidet.

A lánynak most már tényleg elege lett.

– És mi lesz, amikor te mész majd nyaralni? Akkor majd én tartom a frontot, nem igaz? Tíz nap múlva visszamegyek, addig nem fog tönkremenni a cég. De most késésben vagyok, apa. Szóval vigyázz magadra, majd találkozunk.

Egy pillanatra az a rémisztő látomás fogta el, hogy ezért a merészségért a pokolra jut. De aztán lerázta magáról a nyomást, és vett egy mély lélegzetet.

Nincs joga pihenni? Huszonkilenc évesen már nem kell az apja jóváhagyására várnia, bár a szülei nyilvánvalóan másképp gondolják.

Molly nagy merészen kikapcsolta a mobiltelefonját, és a válltáskájába tette. A gyomra korgott. Ha nem ül le hamarosan reggelizni, akkor üres gyomorral kell nekivágnia az útnak.

Megkérte a londinert, hogy szedje össze a csomagjait, majd a reggelizőszobába sietett. Most hatalmas bögre kávéra volt szüksége, meg valami szilárdra, hogy megszabaduljon a gyomrát

marcangoló éhségtől.

Néhány perccel később már egy erős feketét kortyolgatott, a másik kezében pedig egy áfonyás muffint tartott. Amint kiürült a kávésbögréje, szabad kezével két banánt dugott a válltáskájába.

A csoport tagjai az előcsarnokban találkoztak. Mindenki izgatottan fecsegett, miközben a buszra vártak. Molly tudta, hogy csatlakoznia kell hozzájuk, hogy új ismeretségeket kössön. Erre szolgált az előző este is. De most egyszerűen nem volt kedve hozzá. Az apja hívása még mindig bosszantotta.

Eric a szálloda kijáratánál állt, és azzal a párral beszélgetett, akikkel tegnap este találkozott a vacsoránál. Kipihentnek tűnt, és olyan hangosan nevetett, hogy az egész előcsarnokban visszhangzott.

Aztán a férfi a lány felé nézett, a nevetése elhalt, és gyorsan biccentett neki.

Na és? – gondolta Molly dacosan. Mihez kezdjen egy olyan férfival, aki elítéli őt a munkája miatt, csak azért, mert nemrég vált el? Végül is nem az ő hibája, hogy a megállapodás kedvezőtlenül alakult a férfi számára. Molly azon tűnődött, vajon a felesége miért vált el tőle.

Tapasztalatai szerint mindig volt rá valami nyomós ok, és az évek során szinte mindet hallotta.

A szeme sarkából szemügyre vette a férfi izmos alakját. Lazán állt, kezét szűk khakinadrágja zsebébe tette. A vászoning megfeszült domború mellkasán. A lánynak már a pusztá látványától is elakadt a lélegzete. De persze nem a külső tulajdonságok a legfontosabbak! A férfit nyugodt magabiztosság lengte körül, amit a lány hihetetlenül vonzónak talált.

Tegnap elviselhetetlenül basáskodó volt, amikor berontott a szállodai szobájába, de valami azt súgta Mollynak, hogy nem mindig ilyen agresszív és érzéketlen.

Molly tehát a vállára vette a táskáját, magára öltött egy ragyogó mosolyt, és csatlakozott a csapathoz, amely a szálloda előtt állt a napon, és várta, hogy a luxusbusz elszállítsa őket az úti céljukhoz.

Eric hátrahajtotta a fejét, lehunyta a szemét, és hagyta, hogy a nap rásüssön az arcára. Idegenvezetőjük, Shawn azt mondta nekik, hogy a túra első napja lesz a legkönnyebb: kellemes kirándulás a szőlőskertekbe, borkóstolással egybekötve. Bár nem extrém kalandtúrának hirdették, az út, amelyet lefoglaltak, azt ígérte, hogy bemutatja mindazt, amit Vancouver Island kínál.

Eric most a teraszon ült, élvezte a meleget az arcán, a fanyar bor és a frissen nyírt fű illatát. A következő mély lélegzetvétellel még az óceán sós ízét is érezni vélte a nyelvén. Micsoda üdítő változatosság a stresszes munkanapok után!

Ám a vágyott magány csak rövid ideig tartott, mert a csoport másik tizenegy tagja egymás után ért a kikövezett teraszra – nevetgélve, beszélgetve, láthatóan jókedvűen.

Eric felegyenesedett, és kényszeredett mosollyal üdvözölte őket. Meglátta Molly Quinnt, aki úgy tűnt, a lehető legjobb viszonyban van Rickkel, egy arizonai ingatlanügynökkel. Rick legalább ötvenéves volt, így Eric nem tudta, miért kellene féltékenységet éreznie miatta.

A csoport helyet foglalt a rusztikus asztalok körül. Rövid időn belül helyi borok gazdag választékát és ízletes falatkákat szolgálták fel nekik.

Megint úgy tűnt, hogy Molly, akárcsak ő, hirtelen kívülállóvá vált. Mindenki más párban vagy kisebb csoportokban beszélgetett. Végül a nő hátrahúzta a székét, felállt, és leült mellé, szoknyája Eric combját súrolta.

– Erre nem számítottam – vallotta be a férfi.

– Mire is? – akarta tudni Molly.

– Valahogy úgy tűnik, mindketten feleslegesek és magányosak vagyunk.

– Sajnálom, ha így érez. Idővel majd sikerül ismeretségeket kötnünk a csoportban, hogy ne kelljen folyton egymással foglalkoznunk – nyugtatta meg Molly.

A pincér bort töltött a lány poharába. Megkóstolta, hagyta, hogy végigcsorogjon a nyelvén, és bölintott.

Eric azt mondta, hogy ő is ugyanezt kéri. A hűtött pinot blanc selymes ízű volt, kellemes körtés jeggyel. Bár általában a vörösborokat kedvelte, Eric meglepően jónak találta.

Egy darabig a finomságokra koncentráltak, és csendben élvezték a bort, aztán Eric megszólalt:

– Sajnálom a tegnapi estei kirohanásomat az ügyvédek ellen. A válás eléggé megkeserített, de ez aztán tényleg nem a maga hibája. És nem csak a pénzről volt szó. Persze hogy fáj, de nem az egész vagyonomról volt szó. Közel sem.

Molly elmajszolt egy olajbogyót, és elgondolkodva bólintott.

– Voltak konkrét és megalapozott okai a válásnak?

– Úgy érte, rajtakapott-e a feleségem, hogy megcsalom, vagy ilyesmi?

Molly csak felvonta a szemöldökét, és egy darab sajtot dugott a szájába.

– Nem – mondta Eric nyersen. – Soha nem csaltam meg, és ő sem csalt meg engem, legalábbis nem hiszem. Mi... mi egyszerűen nem illettünk össze.

– És mit hagyott ki? – kérdezte a lány kihívóan.

Eric hosszú idő után most először érezte úgy, hogy valaki tényleg figyel rá. És most először nem esett nehezére beismerni a büntudatát a házassági dilemmája miatt.

– A feleségem azt állította, hogy nem voltam mellette, nem voltam elérhető, amikor szüksége volt rám... nem csak hangpostára és üres ágyra.

– És igaza volt?

Eric ivott egy korty bort, majd még egyet, és megpróbált nem tudomást venni a mellkasában lévő szorításról. Fáj, hogy be kellett ismernie: kudarcot vallott. Szerette a feleségét, és megpróbált gondtalan, fényűző életet biztosítani neki, amit Murielle nem értékelt.

– Abban nem tévedett, hogy munkamániás vagyok.

Molly hátradőlt a széken.

– Szóval azért döntött a nyaralás mellett, hogy...

Eric felsóhajtott.

– Hogy kikapcsolódjak, és észhez térjek, igen. Kész kínszenvedés volt ma kikapcsolni a telefonomat.

Molly felnevetett, és a hangja úgy ölelte körül Ericet, mint a lány nyári szellő.

– Őszintén szólva, bárcsak nekem is lenne ekkora akaraterőm! Apám ma reggel felhívott egy ügy miatt... és azért, hogy büntudatot keltsen bennem, amiért cserben hagytam őt és a céget.

– Alig két hét miatt?

Molly vágott egy grimaszt.

– Általában jó kislány vagyok, aki mindig igent mond apucinak. De hirtelen elegendő lett ebből az életből, ezért loptam magamnak egy kis szabadidőt. – Rámosolygott a férjira. – Valójában már a múlt hónapra terveztem az utazást, de egy fontos ügyet kellett elintéznem.

Most Eric volt az, aki felnevetett.

– Az én munkámban sincs másképp.

Molly összeráncolta a szemöldökét.

– Mivel is foglalkozik? Felvásárol cégeket, aztán feldarabolja és továbbadja őket?

– Valami ilyesmi.

– Mint az a fickó a *Pretty Woman*-ben. Ő sem épített semmit, csak adott-vett.

– Pénzt keresek... sok pénzt – mondta Eric némi öniróniával. – Ezért voltam Nantucketen. Igazából Boszniában kellett volna üzletet kötnöm, de a jótékonyági árverésen való részvétel egyfajta jószolgálati kötelesség volt... És mit hagytam volna ki, ha véletlenül nem a maga szállodai szobájában kötök ki! A tárgyalóteremben félnék az éles nyelvtől.

Molly nevetésben tört ki, aztán ismét komollyá vált az arca, és felsóhajtott.

– Lehet, hogy tényleg igaza van. Küzdenem kell azért, hogy ne keverjem össze a munkát és a magánéletet. Sok közös van bennünk, azt hiszem.

– És mik lennének azok? – Eric kíváncsiságból előrehajolt, mire megcsapta a lány bódító virágillata.

– Mindketten valaminek a végével foglalkozunk. – Molly elvett még egy olajbogyót, és elgondolkodva rágcsálta. – A kapcsolatok felbontása nem a legreményteljesebb foglalkozás a világon. Inkább lehangoló.

– Akkor miért csinálja?

Molly hátradőlt és felsóhajtott.

– Hát, ez jó kérdés...

Szerencsére ebben a pillanatban megjelent egy pincér egy házi készítésű gyümölcstortával. Mindketten vettek egy-egy szeletet, de még nem nyúltak hozzá.

– Miért lett válóperes ügyvéd, ha nem szereti ezt a munkát? – érdeklődött Eric.

– Mert huszonkilenc éves vagyok, és egy családi cég társtulajdonosa. – Molly belekóstolt a süteménybe, és elismerően biccentett. – És maga?

Úgy tűnt, Ericnek szüksége van egy pillanatra, hogy elgondolkodjon ezen.

– Az egyetem elvégzése után rögtön ebben a vállalkozásban kezdtem, felküzdöttem magam a csúcsra, és harmincévesen megvettem az üzletet.

– És ez mikor volt?

– Majdnem öt évvel ezelőtt. – Eric megvonta a vállát. Közeledett a harmincas évei közepéhez, és mit tudott felmutatni? Szép nagy bankszámla, semmi más. Se feleség, se gyerek...

A fenébe! Ha nem tudok több időt tölteni egy nővel, hogyan lehetnék valaha is jó apa? Azt sem tudnám, hol kezdjem!

Eric apja akkor ment el, amikor ő még csak tizenkét éves volt. Egyedül hagyta a testvéreivel és az édesanyjával együtt, valamint egy hegynyi kifizetetlen számlával és adóssággal.

Így Eric legidősebb gyerekként újságot hordott ki, füvet nyírt a szomszédos kertekben, amíg elég idős nem lett ahhoz, hogy rendszeren dolgozzon. Ezután állandó állást kapott egy kertépítő cégnél, és télen hóeltakarítási munkát vállalt, hogy segítsen eltartani a családot. Tizenhét éves korára saját csapatot alapított a kertépítő cégen belül, amiből később a tanulmányait finanszírozta.

A testvérei hasonló utat jártak be, míg ő továbbtanult.

Egy dolog azonban egyértelmű volt: ha a testvérei valaha is pénzzavarba kerülnének, ő készen áll arra, hogy közbelépjen, és megadja a családjának a szükséges anyagi biztonságot. Egyiküknek sem szabad átélnie azt, ami maradandó nyomot hagyott az ő gyermekkorában.

– Hol jársz gondolatban? – kérdezte Molly halkán, és már-már bocsánatot akart kérni a bizalmaskodó tegezésért, de Eric csak legyintett.

– Maradjunk annyiban, hogy egy csónakban evezünk. – Sóhajtott egy nagyot. – Csak egy pillanatra elmerültem a múltban...

– Nem tűnt boldog emlékeknek.

A férfi vállat vont.

– Hogy őszinte legyek, most jöttem rá, hogy valójában tizenkét éves korom óta folyamatosan dolgozom.

– Akkor ez a nyaralás már tényleg esedékes volt – válaszolta Molly. – Most már tudom, hogy nem vagy oda a válóperes ügyvédekért, és én sem vagyok oda azért, hogy egy parancsolgató férfi foglalja el a szállodai szobámat. – Felemelte a poharát. – Igyunk a rég várt szabadságra!

Eric csak a másodperc töredékéig tétovázott, mielőtt ő is felemelte a poharát.

– A rég várt szabadságra!

4. FEJEZET

Késő délután érkeztek meg következő úti céljukhoz, a Campbell River városának szélén épült hotelhez, amely egy luxusgerendaházban kapott helyet. A csomagjaik már a szobájukban várták őket, egy furgon hozta a szállóhoz, míg a csapat a különböző borászatokban töltötte a napot.

Molly szobájának nagy ablakából csodálatos kilátás nyílt a hegyekre, és egy pazar kingsize ágy fogadta, pihepuha paplannal és párnákkal. A berendezés egyszerű volt, ugyanakkor otthonos, a párnán elhelyezett friss levendula és a kád széles peremén elhelyezett természetes fürdőszók elbűvölték a lányt. A prospektus szerint gyakran tartottak jógaórákat és spirituális foglalkozásokat.

A vacsora előtt Molly pihentető ajurvédikus masszázssal kényeztette magát, amelyet a turisztikai csomag részeként foglalt le. A wellnessrészlegben halk zene fogadta. Az illatos olaj és az ügyes kezek hatására egy órával később már ellazultnak és tíz kilóval könnyebbnek érezte magát. Amikor visszatért a szobájába, a legcsekélyebb vágyat sem érezte, hogy lemenjen az étkezőbe, ezért felhívta a szobaszervizt.

A friss tészta pestóval és fetával nagyon ízlett neki.

Nem sokkal kilenc előtt úgy döntött, fürdik egyet. Papucsot húzott, és a szabadtéri pezsgőfürdő felé vette az irányt.

Mivel a nap időközben lenyugodott, a hűvösebb esti levegő a csoport felét a hatalmas szabadtéri medencébe csábította.

Molly levetette a fürdőköpenyét és a papucsát, és csatlakozott a többiekhez a bugyborékoló vízben, és úgy helyezkedett, hogy a lehető legkevesebb látsszon belőle.

Az albertai házaspár kedvesen mosolygott rá, ő pedig visszamosolygott.

– Szép itt, ugye? – kérdezte Joan, a mellette lévő nő. – Vacsora után úgy döntöttünk, hogy ezzel zárjuk az izgalmas napot.

– Kényeztettem magam egy masszázssal, aztán a szobámban vacsoráztam – mesélte Molly. – Még az utazás kezdete előtt elhatároztam, hogy mindent kiélvezek, amit csak lehet.

– Ha már a kényeztetésről és az élvezetekről beszélünk... – mondta jelentőségteljesen Joan, mire Molly követte a nő tekintetét.

Hirtelen izzó lávává változott a vére, amikor meglátta, hogy Eric mezítláb a fapadlóra lép.

– Ó... nem erre gondoltam – motyogta.

– Biztos benne? – Joan felvonta a szemöldökét. – Úgy tűnik, hogy maguk ketten állandóan együtt vannak.

– Mi vagyunk a szinglik a társulatban, ennyi az egész. – Kivéve azt a letagadhatatlan vonzalmat, ami miatt Molly mindig nehezen kapott levegőt...

Eric szűk fürdőnadrágot és pólót viselt, amelyet most levett, és a fehér törölközőre dobott.

Molly igyekezett lazán mosolyogni, és vállát a vízbe merítette, mert zavarta telt alakja.

Eric is beszállt a medencébe, rákacsintott, majd letelepedett a túloldalra, ahol csevegni kezdett a csoport többi tagjával.

– Látja? – fordult Molly diadalmasan Joan felé. – Teljesen közömbös irántam.

A társa felnevetett.

– Édesem, ötvennyolc éves vagyok, nem tudsz ilyen könnyen átverni.

Még jó, hogy a medence vize meleg volt, mert Molly arca máris kipirult. Megvonta a vállát.

– Soha nem mondtam, hogy vak lennék.

Joan ismét felnevetett, de csak legyintett. Aztán beszélgettek erről-arról, hogy egy kicsit jobban megismerjék egymást.

Ahogy telt az idő, a csoport tagjai egymás után hagyták el a medencét, és Molly azon tűnődött, mikor távozzon. De valami megakadályozta, hogy felkeljen, amíg Eric itt van.

Hála az égnek, hogy nem bikinire vett, hanem fürdőruhát! A hasán és csípőjén lévő felesleget

azonban így is lehetetlen nem észrevenni, ha kiszáll a vízből.

Így hát várt... és Eric is ugyanezt tette.

A tekintetük találkozott, ahogy a férfi egyre közelebb csúszott hozzá a víz alatti padon. Nem túl közel, de éppen eléggé ahhoz, hogy Mollynak elakadjon a lélegzete.

– Csodálatos hely, ugye? – kérdezte, majd hátrahajtotta a fejét, és felnézett a csillagos égre.

– Igen... csodálatos – felelte Eric rekedten, anélkül hogy levette volna róla a szemét.

– Úgy értem, tudom, hogy ez egy szokványos kalandtúra, de valahogy úgy érzem magam, mintha valami álomba kerültem volna: isteni borok, jó ételek, masszázs, és a tetejébe pezsgőfürdő a csillagok alatt.

– Élvezd ki, amíg lehet. Holnapután már egészen más lesz a helyzet.

– Tudom. – Molly úgy döntött, hogy beavatja a férfit az egyik titkába. – Még soha nem táboroztam.

– Én igen, még gyerekkoromban. Nyári tábor volt. Azt hiszem, manapság már sokkal kényelmesebbek ezek a szállások.

– Milyenek voltak azelőtt?

Eric elmosolyodott.

– Négy gyerek egy kétszemélyes sátorban, hálósákok nélkül... mégis, talán az volt életem legjobb nyara. Kivéve azt, amikor egy óriáspók bejutott a sátrunkba. A táborvezető rovarirtóval bombázta, és pár percen belül elpusztult. – A férfi megborzongott. – Nem félek a pókoktól, de az tényleg hatalmas példány volt.

Molly szeme most rémülten kitágult.

– Ööö... vannak errefelé nagy pókok?

– Mérgező pók nincs, azt hiszem. Bocsánat, nem akartalak megijeszteni.

– Semmi gond – biztosította Molly, de tudta, hogy sikítva fog menekülni, ha meglát egyet. – A munkámban abszolút kemény vagyok, de ettől eltekintve védett életet élek.

– Lehet, hogy valamelyik gyengeségedet kihasználom, úgyszólván vigyázz! – Eric elvette egyik karját a kád széléről, Molly felé fordult, és hirtelen nagyon közel került hozzá. A lány szíve kihagyott egy ütemet, ahogy a tekintetük egymásba fúródott.

A férfi sötét szeme még mindig fogva tartotta. Csak előre kellett hajolnia, és...

És azután?

Ha most csókolóznának, és holnap megbánnák, az nagyon kínos lenne.

Molly nyelt egyet, Eric pedig kimászott a vízből.

– Jó éjszakát! – A víz kifröccsent, amikor felállt, és elhagyta a jakuzzit. Izmos teste gőzölgött, ahogy érintkezett a hűvös levegővel. Szótlanul a törölközőjéért nyúlt, gyorsan megszáritkozott, és felhúzta a pólóját.

– Jó éjt, Molly – ismételte meg halkán, aztán megfordult, és eltűnt a sötétben.

Amint a férfi eltűnt a szeme elől, a lány kifújta a levegőt, amit visszatartott, kiszállt a medencéből, és a törölközőjéhez sietett.

Eric majdnem megcsókolta...

De szerencsére nem látta meg fürdőruhában!

Húha, micsoda idomai vannak ennek a nőnek!

Sajnos csak futólag csodálhatta meg pár napja Molly szállodai szobájában – no és tegnap este a jakuzziban. Miközben figyelte, ahogy a lány a felfújható csónakok felé tart, arra gondolt, hogy a bűvárruha, amelyet visel, nem sok mindent bíz a képzeletre.

Vonzódik hozzá, és tegnap este majdnem megcsókolta! Egy pillanatra elfelejtette, hogy nem kedveli a válóperes ügyvédek, sőt általában véve a nőket. Ez bizonyára nem igazságos, de a válása még mindig megkeserítette a szája ízét. És ez egyáltalán nem a pénzről szólt. Szerette Murielle-t, és megpróbálta a maga módján ki is mutatni. De ez nyilvánvalóan nem volt elég.

Shawn szólította meg hirtelen:

– Készen állsz, Eric? Irány a hajók! Lemegyünk a folyón az első öböl, aztán sznorkelezünk.

Nagyon jó! A friss levegő, az izgatott útitársai és a víz alatti világ majd eltereli a figyelmét a gondolatairól... meg a különleges útitársáról.

Eric jó hangulatban szállt fel az egyik hajóra, bár nem arra, amelyiken Molly volt.

Az egész csoport jól érezte magát a túrán.

Minden évben több tízezer rózsaszín lazac tért vissza ebbe a folyóba ívni. Egy kis szerencsével még a ritka kínai lazacok közül is láthatnak néhányat.

A sodrás elég heves volt. Amikor elhaladtak egy híd mellett, néhány horgász üdvözlésképpen integetett nekik.

Nem sokkal később egy kiszélesedő mederhez értek. A hajók lelassítottak, és kikötöttek a parton.

Tökéletes folyószakasz volt arra, hogy felfedezzék, mi van a felszín alatt.

– Azok, akik nem akarnak bújázkodni, csatlakozhatnak hozzánk lejjebb a folyónál – mondta Shawn, miközben a többi vezető segített kiosztani a felszerelést.

Eric lopva Mollyra pillantott. A lány egy darabig tétovázott, de aztán a maszkért és a bújárpipáért nyúlt, és mindkettőt felvette.

– Még valami! – kiáltotta Shawn. – A sznorkelezés csak párban lehetséges a biztonság miatt.

A folyó itt nem túl mély, úgyhogy pihenjenek, és élvezzék a látványt!

Eric csak egy másodpercig habozott, mielőtt csatlakozott Mollyhoz, aki egyedül gubbasztott.

– Szükséged van társra? Mármint a bújázkodásban...

A lány felnézett rá, és felsóhajtott.

– Talán bele kellene törődnöm, hogy mindig csak te jutsz nekem.

– Vannak ennél rosszabb dolgok is – vigasztalta vigyorogva Eric. – Egyébként ahhoz képest, hogy valóperes ügyvéd vagy, nem is tűnsz annyira ellenszenvesnek.

Molly felhorkant erre a kétes bókra.

– Te sem vagy az az utálatos kapitalista.

Eric felnevetett.

– Telitalálat! De akár hiszed, akár nem, ma már sokkal lágy szívűbb vagyok, mint régen.

– Ugyanezt elmondhatom magamról is. Szomorú, nem igaz?

Épp, amikor a férfi valami találó megjegyzést akart tenni, elhangzottak az utolsó utasítások, és bementek a vízbe. Amikor Molly megbotlott egy kőben a folyó fenekén, Ericnek volt annyi lélekjelenléte, hogy megragadja a karját. Amint Molly újra biztonságban volt, a férfi felnevetett, és a szemét forgatta.

– Nem szándékosan tettem.

– Ismerd csak be, hogy nem tudod levenni rólam a kezed.

A francba! Pedig elhatározta el, hogy nem kezd el flörtölni vele!

– Oké, készen állsz? – kérdezte Eric, miközben a csuklóján lévő kamerát babrálta.

– Mi az? – tudakolta Molly.

– Egy víz alatti kamera. Remélem, tudok készíteni néhány jó minőségű videót.

Molly csettintett a nyelvvel.

– A fiúk és az ő játékaik... – jegyezte meg epésen, miközben Eric már azon gondolkodott, hogy az utazás után talán készíthetne neki másolatot. De valószínűleg nem is fognak beszélni egymással, ha a túrának vége lesz.

Végül az egyetlen dolog, ami megragadt Ericben, az a lány ingerlően telt alakja volt, mielőtt eltűnt a víz felszíne alatt. Ez a bújárruha meg fogja ölni, ha nem szedi össze magát!

Miután lemerült, kellett neki pár pillanat, amíg megszokta a fényviszonyokat, de aztán lenyűgözte a víz alatti világ. Elfordította a fejét, és Mollyra nézett, aki izgatottan mutogatott egy bizonyos irányba. Eric követte az intését, és meglátta a napsütötte vízben sikló ezüstös lazacok egész seregét.

– Ez elképesztő! – kiáltotta izgatottan, miután felbukkant a felszínre.

– Hihetetlen! – erősítette meg Molly, majd mindketten nevetni kezdtek.

A következő félórát többnyire a víz alatt töltötték, és hagyták, hogy az áramlat sodorja őket, miközben felfedezték a folyó fenekét. Időnként felbukkantak, ellenőrizték a pozíciójukat, és

figyelték a csoport többi tagját. Végül elérték az értük küldött csónakokat, amely a következő öbölben várt rájuk.

Molly haja vizes és kócos volt, de a szeme csillogott az izgalomtól, és a mosolya teljesen őszinte volt.

Ericnek be kellett ismernie, hogy nem csak a víz alatti világ nyűgözte le. Mikor érezte magát utoljára ilyen gondtalannak és szabadnak? A világerő sem tudott volna visszaemlékezni.

Nagy volt a kísértés, hogy leüljön a lány mellé, csak azért, hogy a közelében lehessen. De aztán győzött a józan ész, és beszállt egy másik hajóba. Általában bízott az ösztöneiben, de a romantika nem volt az erőssége.

Amit Molly iránt érzett, annak kevesebb köze volt a romantikához, mint az elemi vonzalomhoz. Ez azonban sokkal veszélyesebb, és ő elég okos volt ahhoz, hogy rájöjjön, ugyanebbe a csapdába esett bele Murielle-lel is. Engedte, hogy a túlradó érzelmek magukkal ragadják, és aztán a mélybe zuhant. Amikor rájött, már túl késő volt. Az ujján ott volt a jegygyűrű, a vállán pedig az óriási felelősség súlya. És egy férfinak kötelessége gondoskodni a családjáról, nem igaz?

Murielle annak idején azzal vádolta, hogy jobban szereti a munkáját, mint őt, de ebben tévedett. Valószínűleg sok mindent rosszul csinált, de szerette a feleségét. Aztán Murielle felbérelte azt a viperát, hogy megszabadítsa őt a harmincmilliójától.

Molly is egyike ezeknek a viperáknak.

Mit mondana vajon, ha tudná az igazságot?

Nyilván azt, hogy a házassága kudarcáért száz százalékban ő a hibás.